

Sorozat a szexualitásról

Lekció: Róm. 6.1-14.
Textus: 1Kor. 7.25-35

2001. nov. 25.
Gazdagrét

Akik egyedül élnek...

Pál apostol azokhoz szól a korintusi gyülekezetben, akik nem házasságban élnek. Tanácsot ad a nőtleneknek ill. hajadonoknak, majd ír a jegyeseeknek és az özvegyeknek is. Bár nem nevezi néven őket, talán nem is voltak a korintusi gyülekezetben, de sorai az elvált emberekhez is szólnak. A nem házasságban élők csoportja - mindezek fényében - igen tág, többféle élethelyzet tartozik ide.

Szükséges, hogy Isten Igéje eligazítson, valamint erőt és kegyelmet adjon nekünk, akik vagy egyedülállóként, vagy az ő keresztyén testvéreikként vagyunk jelen. Annak a keresztyén testvérünknek, aki nem házas, gyakran igen nehéz a helyzete. Amíg a házassági szövetségen kívül való élet nem kelt különösebb feltűnést társadalmunkban, a társ, a barát vagy barátnő nélküli élet sokakban kelt értetlenséget, vagy elutasítást, mint ami nem normális dolog. Mindenhol az az üzenet bombáz bennünket, hogy egészségtelen az az ember, aki romantikus szerelem nélkül él, aki szexuálisan önmegtartóztat. Ennek következtében sokan még nehezebben hordozzák - a gyakran nem maguk által választott - egyedülálló élet nehézségeit, miközben házasságban élő keresztyén testvéreik sem tudják, hogyan viszonyuljanak hozzájuk, maguk is zavart együttérzéssel tekintenek rájuk. Lássuk, hogy mit tanít erről Isten Igéje!

1. Jézus Krisztus, és nem a családi állapotunk határozza meg az életünk

Mi az, ami a legmélyebben meghatározza az életünket? Mi az, amivel leginkább azonosulunk, amikor önmagunkra gondolunk? Kik vagyunk? Vannak olyan egyedülállók, akik az egész életüket onnan látják és élik meg, hogy még nem házasodtak meg. Részben a már említett társadalmi nyomás, részben pedig saját vágyaik következtében minden gondolatukat ez köti le. Nem tudják elfogadni helyzetüket. Idővel kialakul, hogy legkülönbözőbb problémáik megoldását mind-mind a házasságra vetítik ki. Úgy élnek és éreznek, mintha az egyedülállóság betegség, az házasság meg orvosság lenne. Hajlamosak arra, hogy idealizálják a házasságot, abban mindent egyszerűnek, szépnek, küzdelmekről és terhektől mentesnek lássanak. Nem könnyen ismerik be, de valójában a házasságkötés bálvánnyá lett számukra. Egy esetleges társban vélük megtalálni életük beteljesedését és boldogságát, ő lesz cselekedeteik mozgatórugója, álmaik középpontja. Jézus Krisztus a második helyet kapja mindebben: az ő feladata az, hogy betöltse ezt a vágyat. Amennyiben nem teszi, az illető egyre jobban megkeseredik, elégedetlenné, hálátlanná lesz. Közben az, aki mindenáron boldogságot és beteljesedést remél a házasságban, egyre távolabb kerül ettől: *"Az a személy, aki kétségbeesetten keresi a társát, képtelen másokkal egészséges kapcsolatot kialakítani. Az ilyen egyedülálló emberek, a maguk keserű, boldogtalan és magányos voltukkal, egy 'jobbik felet' keresnek maguknak, aki majd betölti hiányosságaikat. Sajnos ezek a 'rosszabb felek' csak nagyon keveset tudnak adni - eltekintve szükségüktől és vágyaiktól. Így keresésük kudarcra van ítélve. A legjobb eredmény sem más, mint a tragikus lehetősége annak, hogy egy hasonlóan boldogtalan, másokra szoruló, kielégítetlen társat talál."* (The Single Again..., 129.) Az, aki nem képes megelégedettséget találni egyedül, nagy valószínűséggel a házasságban sem találja meg azt. A családi állapotot meg kell, hogy előzze egy mélyebb és ezt megelőző kapcsolatra való elhívás: ez pedig az Atyával való kapcsolat a Fiú által, amit a Szentlélek áraszt ki a szívünkbe.

Ez az isteni elhívás a szíve Pál apostol mondanivalójának is. Nem azt mondja, hogy a házasság nem fontos, nem mondja, hogy bűn, nem mondja, hogy egyedülállónak lenni alacsonyabb- vagy éppen magasabbrendű, mint házasságban élni. De Isten elhívásának valóságában bizonyos értelemben relativizálja házasságot. Az alapgondolata, hogy mindenki éljen úgy, ahogy az

Úr hívó szava érkezett hozzá: a házas ne akarjon elválni, a hajadon ne akarjon megházasodni. Ez utóbbi kicsit talán meglepő a számunkra. Az apostol a következő - egymással rokon - érvekre építi tanácsát: megpróbáltatások (nyomorúságok) elé néznek, a hátralévő idő rövidre szabott, e világ ábrázata elmúlik. Nem tudjuk bizonyosan, hogy Pál mindezekkel azokra a keresztyénülözésekre utal, amelyek már kezdtek körvonalazódni, vagy pedig Jézus Krisztus közeli visszajövele volt a szemei előtt (esetleg mindkettő együtt). Az azonban nyilvánvaló, hogy a keresztyén ember bizonyos értelemben szabad e világ dolgaitól, hiszen tudja, hogy itt minden elmúlik, valamint bizonyossága van egy eljövendő valóság felől. Éppen ezért mondja: *"...akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna, akik sírnak, mintha nem sírnának, akik örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak valamit, mintha nem volna az övék..."*

Ezzel arra hívja fel a figyelmet, hogy a Krisztusban való életünk, a vele való elrejtettségünk jobban meghatároz minket, mint házas vagy egyedülálló voltunk, mint gyászunk vagy éppen örömünk, vagy mint mindaz, amit birtokolunk. A keresztyén ember Jézussal együtt meghalt és vele együtt feltámadt egy új életre, lényének középpontja Jézus Krisztus, életének célja, iránya, értelme Isten Fia. Őbenne találja meg boldogságát, benne kóstolja meg a teljességet egy-egy pillanatra, szeretete által gyógyul elutasítottságából. Jézus viszi vissza élete forrásához, a Teremtőhöz, és ő ad neki rejtettséget, védelmet is. Nem keresi, mert nem keresheti mindezt a házasságban, vagy bármi másban.

Ha ez a bizonyosság és tapasztalat a tiéd, szabad vagy arra, hogy egyedül maradj, és szabad vagy arra, hogy megházasodj - mondja az apostol. Ne zárd ki a házasság lehetőségét az életedből, de ne is tedd azt legfőbb céloddá. Fontos, hogy ne ez legyen minden gondolatod, önmagadról alkotott képed középpontjában. Mind a házas, mind az egyedülálló élet csak Krisztusból táplálkozhat.

II. Az egyedülálló élet ajándéka

Aki Krisztusra tekint, mint forrásra, képes elfogadni azt, hogy egyedül van. Ezzel nem azt mondom, hogy le kell hogy mondjon a házasságról, de amint láttuk, már nem a társkeresés az egyetlen dolog, amely leköti. Jézus Krisztusban éli meg jelenlegi helyzetét. Pál apostol útbaigazítása hasznos lehet azoknak, akik később meg fognak házasodni, valamint azoknak is, akik cölibátusban élik le életüket.

Pál ebben a fejezetben az egyedülálló étellel kapcsolatban használja a "karizma", azaz kegyelmi ajándék kifejezést. A 7. versben így ír: *"Szeretném ugyanis, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; viszont mindenkinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől: kinek így, kinek amúgy."* Később az "elhívás", "hivatás" fogalmát is kiterjeszti erre (v.20). Vajon kit hívott el Isten az egyedülálló életre? Kinek adta ezt a kegyelmi ajándékot? Fontos ezt megértenünk, hiszen itt a lényege az egyedülállóról szóló tanításnak. Sokan, akik nem a maguk döntése alapján élnek így, azt mondanák, hogy nekik ez nem ajándékuk. Hogyan lenne az, hiszen nehézségek közepette hordozzák a helyzetük! Hányszor kérték már Isten, hogy adjon nekik társat! Isten azonban nem társat adott, hanem valami mást: kegyelmet, hogy elhordozzák ezt a keresztet. Hordozod az egyedülállót nehézségét és keresztjét, de már nem akarsz bármi áron kilépni ebből. Amint egy beteg ember is hordozza a maga keresztjét, és nem biztos, hogy megadatik neki a gyógyulás. Ahogy - meg vagyok győződve róla - minden családban is hordoznak terheket, amelyekből az Úr nem adott szabadulást, és ő tudja, hogy miért. Ahogy van olyan házaspár, aki az a terhet hordozza, hogy nem született gyermekük. Tudod-e így látni a saját helyzetet? A kegyelmi ajándékot nem mi választjuk, és nem is mi birtokoljuk. Isten kegyelme, ha el tudod hordozni a nehézséget, és ha az ő dicsőségére tudsz azzal lenni.

Ha egyedül vagy, ez az Istentől való hely pillanatnyilag számodra. Ha ezt Krisztusban el tudod fogadni, ha kész vagy arra, hogy Isten ezt az állapotot használja az ő Országának építésére, tiéd az ő kegyelme, ajándéka erre a helyzetre nézve. Ne ijedj meg, ez nem jelenti azt, hogy egész

életedben egyedülálló leszel. De lásd: az, hogy nem te választottad ezt a helyzetet, az, hogy néha nagyon nehezen hordozod, nem jelenti azt, hogy nem lenne Isten elhívása, kegyelme most a számodra.

Akkor pedig éljél vele. Az apostol mondanivalójának másik hangsúlya, hogy míg a házasságban élők élete megosztott, az egyedülállóknek lehetősége van arra, hogy sokkal teljesebben az Úrnak szenteljék magukat. Nagyobb szabadságuk van arra, hogy áldozatos életet éljenek, és odaszánják magukat a keresztyén szolgálatnak. Olyan lehetőségeik vannak, amelyek családosoknak nem adatnak meg. Nem Isten szerint való azt mondani, hogy mindez nem érdekel, mert én házasodni akarok. Élj a lehetőségekkel, amit Istentől kaptál az egyedüllétben, miközben készen állsz arra, hogy ha ő elédadja párod, elfogadod őt. Osztatlan szívvel ragaszkodj az Úrhoz és szolgálj őt. Kérd el tőle és találd meg ennek lehetőségeit azok között, ahová téged állított.

Befejezésül három gondolat segítsen még az egyedülállók nem könnyű, de szép elhívásának betöltésében.

Isten elé kell vinni minden korábbi csalódást, elutasítást. Sokaknak volt valamilyen korábbi kapcsolata, amiből érzelmileg sebzetten került ki. Meg kell bocsátani esetleg szülőknek, volt férjnek, feleségnek, barátoknak, barátnőnek. Ahhoz, hogy Jézus Krisztusban el tudjad fogadni helyzetet, el kell engedni mindazt, ami fáj.

Szükséged van közösségre, ahol szeretnek, elfogadnak, imádságban hordoznak. Barátság, imádság és szeretetközösség nélkül nehéz betölteni ezt az elhívást. Ehhez neked is kell tenni; kilépni a magányodból, bezártságodból. Talán éppen a másoknak való segítség lesz ennek az eszköze. Egy kisgyerekeket nevelő családban nagy áldássá lehet a segítséged, miközben te magad is sok szeretetet kaphatsz a gyerekektől is. Ezt megláthatják a házasságban élők is, meghíva magukhoz egy-egy egyedülálló testvérüket. Isten rendjében, a gyülekezet közösségében szükségünk van egymásra! Ne nézzük le egymást, ne irigykedjünk egymásra! Mindenkinek megvan a maga keresztye, segítsünk - sajátos elhívásunkban - egymásnak hordozni ezt.

Amint az imádságban és közösségben megtalálod a helyedet, egyre inkább látod, hogy teljes értékű ember vagy. El kell fogadnod férfi ill. női mivoltod is. Egyedülállóként élni nem azt jelenti, hogy nem vagyok férfi vagy nő, hogy ez nem fontos, és mindezt elfojthatom. Természetesen bölcs dolog, ha óvatos vagy; hiszen mind érzelmi, mind testi értelemben könnyen lehetsz sebezhető. Azonban ne félj önmagadtól, érzéseidről, gondolataidtól, testedtől. Szánd oda magad és tagjaid újra és újra Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak! ÁMEN!